

Retning, som jeg i høi Grad har været imod og altid bekæmpet, men de Herrer, og navnlig den nuværende Finantsminister, som i sin Tid var en Modstander af denne Bane — jeg har jo hørt ved 1ste Behandling af Finantsloven, at han ikke før Tiden er det — de, der ville lægge Banen langt ud imod Vest, have Bestjynderne at takke for, at de fik den, idet disse nemlig til Gjengjæld fik det Tilfagn, hvad der blev fremstillet som noget Selsølgeligt, at der da ogsaa skulde komme en Bane helt ude paa Vestkanten af Sjælland (Frølund: Naar var det?). Det er udtalt under de Forhandlinger, der fandt Sted forud for Lov af 1861. Gaa vi dernæst videre frem med Hensyn til de Love, der ere vedtagne, og navnlig den Lov, som man nu søger at faae forandret, vil jeg spørge Enhver her i Thinget, om det ikke var ved en ligefrem Overenskomst imellem den, der ønskede Nord- og Silleborghaven, og den, der ønskede Vest- og Sydbanen, at denne Lov gik igjennem? Ingen veed det bedre end jeg, fordi jeg har været tilstede i det Udvalg, i hvilket Overenskomsten skete med Ministeren, og det var det Gnefte, der bragte denne Lov igjennem her i Thinget. Der blev allerede dengang gjort Forsøg paa at lade den ene Part i Stikken, men man kom til at begribe, at man, naar der ikke var fuldt Sammenhold, ikke kunde sætte Sagen igjennem, og derfor blev Sammenholdet tilstede, indtil Sagen var fuldbragt. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa et andet Punkt, som var en Affordsag ved den paagjældende Lovs Vedtagelse, og som jeg rigtignok vilde finde det besynderligt at overse i nærværende Dieblif. Dengang Regjeringen gik ind paa at tage de to Dele af Banen, nemlig Vestbanen og Sydbanen, betingedes det ligefrem, at der skulde tilveiebringes omtrent en Million Rigsdaler, som skulde udredes af de Egne, hvorigjennem Jernbanerne gik, ligesom man dengang fra Regjeringens Side betragtede det som en tabt Indtægt, hvis der ikke ved den Leilighed blev gjort et bestemt Skridt i den Henseende. Dette blev udtalt af den daværende Indenrigsminister, og det er altsaa Noget, man har godkjendt som en

Afford, idet man gik ind paa Loven, saaledes som den var. Jeg taler naturligvis ikke til de ærede Medlemmer, der ogsaa dengang vare Modstandere af Loven; jeg finder det mildt og rigtigt af dem, at de til enhver Tid gjøre, hvad de kunne ad lovlig Veie, for at føre deres Anskuelse igjennem, men jeg taler til dem, som have bragt Loven af 1868 istand, forsaavidt de endnu ere Medlemmer af dette Thing. Jeg er ogsaa overtydet om, at ikke en af disse Mænd idag vil svigte den Overenskomst, som dengang fandt Sted, men at de ville stemme imod det foreliggende Forslag. Jeg kan iøvrigt overordentlig godt forstaa, at der er Mænd her i Thinget, som paa Grund af vor finantsielle Stilling ere komne frem med dette Forslag, og jeg dabler Ingen derfor, men jeg siger kun, at Beparelser ogsaa kunne finde Sted paa andre Punkter end; hvor de her ere antydede, at skulle finde Sted; nemlig for Jernbanerne. Naar vi t. Ex. hørte det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Luren) bemærke, at der er extraordinære Udgifter paa Krigsministeriets Budget til Beløb af $\frac{1}{2}$ Million Rd. — saaledes synes jeg, han sagde —, saa forekommer det mig, at det er et Punkt, hvorpaa vi strax kunde spare en god Del. Der er ogsaa andre Punkter, hvorpaa jeg til sin Tid skal henlede Opmærksomheden, naar vi komme til at behandle Finantsloven, og hvor der kan spares, ligesom det ogsaa er min Overbevisning, at det nuværende Finantsudvalg vil finde Punkter, hvor der kan spares Udskilligt. Jeg kunde aldrig have stemt for en Afvisning af dette Lovforslag, og det er jo udtalt et Par Gange, at der vilde foreligge et Forslag til Afvisning; derfor vilde jeg aldrig have kunnet stemme, thi det forekommer mig, at Modstanderne af den gjældende Lov om Jernbaner kunne have haft god Grund til at gribe et saa beleiligt Dieblif som dette, hvori der virkelig ere Grunde tilstede, som kunde gjøre denne Fortsættelse af Jernbanerne betænkelig. Det vilde altsaa være uret at afvise et saadant Forslag, men derimod er det naturligt, at jeg og Andre, der føle os moralsk bundne i denne Sag, holde paa, hvad der bestaar. Et af Stridsspørgsmaalene ved Lov-